

הפטרה
ה' עזי"

פרשת בהר-בחוקותי

המאור שבתורה

מעט מן האור דוהה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת י' אייר התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:17	20:08	21:03
19:15	20:06	21:00
19:17	20:09	21:4
19:15	20:06	21:00

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

התלונן חסיד בפני רבי **וולך מסטריקוב** - רע הוא העולם, עד שאינך יכול לחיות בו ... החזיר לו רבי וולך: - אין אתה כה טוב כפי שאתה **חושב**, ואין העולם כה רע כפי שאתה **מאמין**. בשעה שתלמד להכיר את עצמך, תכיר גם את העולם.

לבנו יעקב זיע"א, בנו יחידו של **הבן איש חי** זיע"א, שנתבקש לדרוש במקום אביו בשבת שאחר הפטירה. עמד רבנו יעקב על בימת בית המדרש כאביו, והחל לדבר. אט אט החלו להישמע קולות מכל כיווני בית המדרש **"לא שומעים"**, נא להגביר את הקול!" לאחר כמה פעמים, משניסה לדבר בקול ולא הועיל, עמד רבנו יעקב, פנה אל הציבור ואמר: "אין אני כאבי, זכר צדיק לברכה, שאת קולי לא שומעים כי אני בן אדם רגיל, ואילו אבי **שכינה הייתה מדברת מתוך גרונו**, ולכן גם אלו העומדים בחוץ, רחוק מהבימה שמעו קולו כאילו מדבר באזנם."

כל ימיו חי בעוני גדול, החכם **אברהם הכהן** זצ"ל אך לא חשב על עצמו, אלא כתת רגליו **מעיד לעיר** ומכפר למושב, להתרים נדיבי עם למען ישיבת המקובלים **"נהר שלום"**. באדר תשכ"ג נסע לתל אביב ועשה את שבתו בביתו של הצדיק חכם **עזרא הכהן** זצ"ל. במוצאי שבת למדו השנים את הלימוד לכבוד יום ההילולא של משה רבנו וסיימוהו קרוב לחצות לילה, או אז פנה לחכם עזרא ואמר **"נסדר המיטה"**. חכם עזרא לא הבין את כוונתו והפציר בו להמשיך בלימוד, אולם חכם אברהם הכהן אמר: "הגיעה השעה נקרא קריאת שמע", יחד קבלו שני צדיקים עליהם עול מלכות שמים, **וכשסיימו** את הקריאה מסר חכם אברהם את נשמתו הטהורה ליוצרה, זיע"א.

נחמד להיות חשוב, אך חשוב יותר להיות נחמד.

לפני כמה עשרות שנים, התעורר ויכוח גדול במצרים, בעקבות רצונה של הממשלה, לסלול **כניש מסוים**. וכביש זה, עובר דרך מספר קברים הנמצאים במקום והיה צורך לעוקרם, כדי לסלול את הכביש, מיד התעוררו יהודי מצרים וניסו לפעול בכל הדרכים האפשריות, על מנת למנוע זאת, הנשיא שלט אז במצרים, היה מובראק, שהיה מחבב מאוד את מרן רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל ואת חכמתו והדרת פניו, ומיד שיגר אליו הנשיא מכתב, שיואל בטובו כבוד הרב לבא, לראות כיצד ניתן לפתור בעיה זו?! כאשר הביע מרן את הסכמתו, סיכמו ביניהם על תאריך יעד של עוד שבועיים, במשך כל השבועיים הללו, ניסה מרן **לבקש מאשתו הרבנית**, שתואיל בטובה להצטרף אליו לפגישה, והרבנית שלא חשה בטוב באותה התקופה, ניסתה להתחמק, בתואנה שקשה לה ואינה מרגישה טוב ... הגיע יום הנסיעה, שוב פונה מרן לאשתו וממש מפציר בה, אגא, באי עימי לנסיעה זו ולפגישה הדחופה, שאלה אותו הרבנית שראתה שהדבר חשוב לו עד מאד: "מדוע, לשם מה אתה צריך אותי כ"כ דחוף בפגישה זו?" ענה לה מרן: **"חושש אני**, שבפגישה זו תשב גם אשת הנשיא ומה אעשה אם ח"ו היא תושית את ידה ותרצה ללחוץ יד?", ראו עד כמה זהירותו המופלגת של מרן.

כאשר משמשו של כ"ק האדמו"ר **מסאטור** זצ"ל ביקר בארץ, נכנס לשאול את הגר"ז **סולוב'צ'יק** זצ"ל מה למסור בשמו לרבו. רבי **עמרם בלוי** זצ"ל, שנכח במקום, החל להתבטא בחריפות שצריך לצעוק ולמחות שיש במדינה רשעים, והם רוצים לעקור את הדת... נענה הגר"ז ואמר: ידוע משלו של **הח"ח** על האשה שעמדה בשוק עם סל מלא תפוחים ורצתה למוכרם ובא אחד והעיף הכל. התפוחים התגלגלו לכל עבר והרבה אנשים חטפו... התחילה האשה **לועוק ולבכות** ופכרה ידיה ברוב ייאוש... עבר שם פיקח ואמר לה: "מה לך לזעוק, לכי **חטפי גם את** מן התפוחים, שאם לא תעשי כן, לא יישאר בידך מאומה..." סיים הגר"ז ואמר: "תמסור לרבי שעכשיו המצב בארץ ישראל הוא שכולם חוטפים... הם חוטפים וגם עלינו לחטוף כמה שיותר... על כן העצה שהרבי **ישלח לארץ ישראל** כמה שיותר תרומות, כדי שנוכל להציל עוד ועוד ילדים..."

החיים בעיקרם אינם **אוסף השעות** והימים שבין לידתו של האדם למותו, אלא **התוכן** שאנו יוצקים לתוכו.

שאי אפשר לעלות מוכרחים לעלות...

בעת אשר הוצרך מארי **עובדיה זכריה** זצ"ל להשיא את אחד מילדיו. והחתונה היתה אמורה להתקיים בחו"ל סידרו לו כרטיסים לנסיעה, אולם לפני הנסיעה סיפר זאת לרב המושב, והלה לא הסכים בשום אופן כי **יעזבו** ולו ליום אחד. המארי אשר היה מבוטל לרב הודיע מיד לזוגתו הצדקנית תחי' כי **הנסיעה מבוטלת**. ורק לאחר שזוגתו התחננה בפני הרב כי ילכו לרק לימים ספורים ויחזרו הסכים מתוך צער...

נקודה לתחשבה
התורה מלמדת אותנו שאין בעולם בן-אדם מיותר!! כל אחד ואחד הוא חשוב ובמעשיו ובבחירתו החופשית ניתן להרוץ גורלות!! מה מסתבר? שהמושכות לניהול תקין של כדור הארץ נמצאות בידיים של כל אחד ואחד מאיתנו!! ישנו מושג **"אפקט הפרפר"**, המתאר את השפעתן של תנודות קלות בתחילתו של תהליך היוצרות שינויים אדירים בתוצאה הסופית. דוגמא: משך כנפיו של פרפר במצרים המהדהדות קלות באטמוספירה עלול ליצור תגובת שרשרת שתוביל **לסופת הוריקן** בארה"ב!!! ואם השפעה כבירה נגרמת משנוי מיניאטורי של משק כנפי הפרפר, מה עלולה להולל החלטתו של האדם לכעוס? לחייך? לתרום? להתעצבן? לשנוא? לאהוב? **משנה זהירות** נדרש אפילו מרגע אחד קטן חסר חשיבות העלול ליצור תגובת שרשרת של סיבה ותוצאה שתשפיע על חיי בני אדם, הכלכלה הגלובלית ואף על מזג האוויר!!

עוד דוגמא: **בגלל מסמר** שנופל מפרסתו הימנית של סוס קרבות דוהר, הפרסה נופלת, הסוס צולע, הרוכב נופל, האויב מסתער, הקרב מסתיים בהפסד, והעיר נופלת בידי האויב. והכל בגלל מסמר... אימפריות קמו ונפלו בעקבות שינויים בגאוגרפיה, בצמחיה, ... והתפתחות התרבות בצורה שונה בחלקיו השונים של כדור הארץ משפיע על התושבים. ואף מזג האויר מנוהל בצורה מסוימת ע"י בני האדם: למשל מהמאה הקודמת **האנושות מנכיסה הפריעות** יותר ויותר גדולות במנגנון הזה. בעקבות התעשייה שהתפתחה, צריכת האנרגיה ושריפת הדלק האורגני נזרקים כל שנה לאטמוספירה כשני מליארד טון מים!!! תגובת שרשרת עלולה להגביר את השטפונות, לחבל בהורדת הגשמים, היבול נפגע, הכלכלה מגלה סימני עצבנות, יוקר המחיה מרים את הראש. ומה עושה האדם שעכשיו סובל מכך? האם הוא **לוקח אחריות על פעולתו** הראשונה שהאיצה תהליך מסוכן זה? ...

אייל גבאי הי"ו **מרגלית דהאן** תחי'
בה"ר **צבי שליט** א"א בה"ר **יובל שליט** א"א
ישיבת **"באר התלמוד"** סמינר **"אינינהורן"**
אלעד **מנצ' סוב** ירושלים
מאוריס

הדיבור שווה כסף, ההקשבה שווה זהב.

אדם מקיים מצווה ואפילו קלה, מתפלה, מניח תפילין, שומר שבת, ומעל הכל לומד תורה. כמה הוא **משפיע שפע וברכה בכל העולם כולו**, כמה אחריות ישנה עלינו? (העורך)

אולם ריקודים היה באוניה, מאור בנברשות בדולה יקרות שהפיצו אור יקרות. בלילות היו נאספים הנוסעים באולם ומחוללים בריקודים מעורבים רח"ל. כשנודע לרבי **משה מנדל** זצ"ל על הריקודים והמחולות הזדעזע, היתכן? בדרך לארץ הקודש יעשו מעשים כאלו? שאל בכאב. דבריו עושים פירות... בערב הבא התקלה הנוסעים באולם, התזמורת החלה לנגן, **תפתאום כבו האורות**, חושך מצרים! הנוסעים זעמו, "אנו רוצים לרקוד", אבל בחושך יכלו רק לשבור את ראשם, והתזמורת כלל לא יכלה לנגן, הנגנים לא ראו את התווים... מימדי התקלה הלכו ונתבררו מרגע לרגע, זו היתה **תקלה חמורה**, צוות האוניה והחשמלאים לא הצליחו להתגבר עליה כל השבוע, האולם נותר חשוך. ובאותה הפלגה לא התקיימו ריקודים!

אני עושה כל המאמצים בפסח לא להכניס את החמץ החמור ביותר... הכעס

עד היכן הגיע דקדוקו של הגאון רבי **שלמה זלמן אויירבך** זצ"ל בכל תיבה היוצאת מפיו שתהיה על טהרת האמת ונוכל ללמוד מהעובדה הבאה: אחד מתלמידיו הקשה בפניו קושיא בגמרא הנלמדת בישיבה, אבל כשהסכית התלמיד לדברים ראה רבי שלמה זלמן שאין כאן מקום לשאלה כלל. הוא החל לומר לו כפי הלשון המקובלת: **"אני מצטער..."** אך תוך כדי דיבור, תיקן עצמו רש"ז ואמר: "סליחה, אני לא מצטער, אבל אינני מבין את שאלתך"

הנה כי כן רש"ז לא רצה **שיתקבל הרושם** כאילו אכן "מצטער" על אי הכנת הקושיא, שהרי לפי האמת לא חש כל צער בליבו, ואף שזו מטבע לשון מקובלת **תיקן עצמו** מיד מתוך הקפדתו על דבר אמת.

בחור כבן ארבע עשרה סבל מבעיות נפשיות, ובעת משבר היה נכנס לביתו של רבינו **הגרא"מ שך** זצ"ל כדי לקבל ממנו חיוק ועידוד... פעם הגיע לבית והיה אז הרב בחולשה גדולה. בכל זאת קיבל את פני הבחור **בחניכות עצומה** וישב ושוחה עמו שעה ארוכה כדי לעודדו. כאשר יצא, הביע אחד התלמידים את פליאתו: עד כמה מחוייב ראש הישיבה בזה?

הרי גם אם לא היה ראש ישיבה גדולה הטורח בהכנת השיעורים ובצרכי הרבים, אבל שיהודי זקן ותשוש יתנהג בכזאת **אורך רוח ומסירות** עם בחור בן ארבע עשרה? השיב לו הגרא"מ שך: "הרי יודע אתה שיש לבחור בעיה קשה. הוא היה כאן לפני שבועיים ולפני חודש. ויבוא בעוד שבועיים ויבוא חודש. בידי לעודד ולהרגיעו, אבל איני רואה דרך לרפאו, רק בדרך נס אפשר הדבר... ואיך אפשר לחולל נס? כאשר רואה הקב"ה שיהודי עושה **מעל לדרך הטבע**, עוזר גם הוא מעל לדרך הטבע..."

הזמינו רופא לחולה. בדקו הרופא, ניער כפיו ואמר: אין לו תקנה. לא היו ימים מרובים והחולה הבריא. וכשסיפרו דברים לרופא נענה ואמר: חזקה, שלא **רפאו אותו כהלכה...**

כל העלונים: hamaor.net

שנת שמיטה, שעליה אנו קוראים בפרשת השבוע, נועדה בעצם לאותה מטרה. התורה מצווה עלינו לתת **מנוחה לאדמה** פעם בשבע שנים, ולא לעבד את השדות. הרעיון העומד ביסוד המצווה הוא לתת לנו זמן לחשבון הנפש. האדם מעבד את אדמתו ומתפרנס בכבוד, אבל לפעמים **שוכח מי בעל הבית האמתי בעולם**: מי אומר לאדמה להצמיח יבול, מי דואג שתהיה לו עבודה ומי מספק לו פרנסה. לשם כך נתן לנו ה' את מצוות השמיטה. פעם בשבע שנים נעזוב את עבודת הארץ, נצא **ממרוץ החיים** השוחק, ונזכור שה' הוא זן ומטיב לכל בריותיו, וכל מה שאנו מקבלים, זה רק בחסדו ובטובו.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

ניצול הזמן וספרת לך שבע שבתות שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה (ויקרא כה, ח).

לכאורה לא מובן, וכי התורה הקדושה באה ללמדנו שבשבע שנים כפול **שבע** שנים זה ארבעים ותשע שנים? ואם כן מדוע הוצרכה התורה לכתוב זאת.

אלא בדרך רמז אפשר לומר שהתורה הקדושה באה להורות ולהראות לנו עד כמה הזמן עובר מהר, שבע שנים, שבע פעמים, ארבעים ותשע שנים! הזמן חולף ועובר מהר מאוד, **התעיף עיניך בו ואיננו (משלי כג, ח), אדם להביל דמה ימיו כצל ועובר (תהילים קמד, ד).**

לכן צריך לנצל את הימים והשנים בריבוי לימוד תורה מצוות ומעשים טובים, כיון שהימים חולפים מהר ואינם חוזרים.

ובדרך רמז הסבירו המפרשים בזה את הפסוק בהמשך הפרשה, **את כספך לא תתן לו בנשף ובמרבית לא תתן אכלך (ויקרא כה, לו), כספך מלשון כמיהה וכיסופים, נכספה וגם כלתה נפשי (תהילים פד, ג), והוראת התורה לנו בזה שהכיסופים החשקים והרצונות שלנו לא יהיו בנשף ותרבית - בכסף וזהב, כיצד לאסוף עוד ועוד נכסים וממון, מרבה נכסים מרבה דאגה (אבות פ"ב מ"ז).**

וכן ממשיכה התורה ומעווה ובמרבית לא תתן אכלך, שלא ירבה האדם באכילה שתיה ובמעדנים, אלא עיקר עסקו יהיה ברוחניות, בלימוד התורה הקדושה, בקיום מצוות ומעשים טובים.

יהי רצון שזנוכה לעלות ולהתעלות בתורה ויראת שמים טהורה, וכל מעשינו יהיו לשם שמים ובזכות כך נראה בקרוב בביאת משיח צדקנו ובגאולת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

רפואה שלמה רחמים בן מרים מסעודה

אמר רבי חיים קנייבסק שליט"א שהצורה שזוכרים חומש פחות מגמרא, אע"פ שכל אחד קורא לכל הפחות **פעם בשנה** שנים מקרא, משום שכל חומש יש צורת הדף אחר, ואין לזה **תבנית קבועה** כמו לש"ס. שאלו רבי חיים שהרי ידוע שאין לשנות את צורת הדף של **השיס בבלי**, וא"כ למה הוא שינה צורת הדף של **שיס ירושלמי** מאי שנא, והשיב שלבלי יש צורת הדף ע"י מספר העמוד, לכן אי אפשר לשנות, אבל בירושלמי הצורה היא לפי פרקים והלכות לכן אפשר לשנות.

רשימת תפוצה info@hamaor.net

כרגיל חושבים שאדם ביישן ונכנע שאינו מסוגל להרים ראשו בפני בני אדם הוא ענו, אולם **דעה זו מוטעת מיוחדת**, אם האדם גריש ונכנע, מפחד בני אדם ונוח להפעע מכל דיבור קל, ברור שמצב זה מורה על **חולשה נפשית** ואין לזה כל שייכות למידת הענוה, חולשת נפש זו היא צורה שלילית של כניעה, כח טבעי הקיים אצל בעלי חיים.

סיפר אחד המשמשים של הגאון רבי **אברהם חיים ברם** זצ"ל הגעתי אליו על מנת לקחת אותו ללד. בפית עדין ארזו את הפנידות, והנה אני רואה את הרב נכנס **חמש פעמים** לחדרה של הרבנית ע"ה להפגוד ממנה. ככל פעם היה נראה שפגוד נפרד, אך אחר נכנס שוב. כך חזר הדבר על עצמו חמש פעמים!

כשיצאנו מהבית שאלתי אותו לפשר הדבר, ואז הגיב: 'אלו אתה לא היית כאן - הייתי עושה זאת עוד פעם!' קהנדמנות באר לי כי 'מקבל' אצלו שאם איננו מרגישים שפגוד ממנה **בלב שלם ממש** - אין לו סיפא-דשמינא ותכל לו על כל הסיפא, והוסיף וספר כי פעם כפאשר לא נפרד ממנה בלב שלם - התחרט אחר כך מאד'

בשמיעה בלבד של דברי חכמה ומוסר, נשארים הדברים מבחזין, וחייב האדם **לעודד עצמו** להחיות את פנימיותו

"שהאני" יהיה ער לחכמה ששמע ואזי **יקלטו** הדברים ויעילו.

קבוצת מטיילים בברזיל פגשו אינדיאני שאמר להם, אל תלכו היום לשחות בים כי יהיה מזג אוויר לא טוב, הם לא התייחסו אליו הלכו, ובאמת הייתה סופת חולות שגרמה לטביעתם של שני מטיילים, ביום למחרת הוא אמר להם שלא ילכו לטייל בהרים אך הם לא הקשיבו לו ובאמת התפתחה סופת טורנדו שהעפיע מתחת להר כמה מהם, יום למחרת הם באו אליו בהכנעה ושאלו אותו, מה יהיה היום אינדיאני זקן וחכם? אמר להם שהוא לא יודע, אמרו לא, איך זה שאתה לא יודע? אמר להם: **התקלקל לי הרדיו.**

כאשר עלה הגאון רבי **אליהו אליעזר דסלר** זצ"ל לכני ברק - ביקוש לנהג על פי פסקי המרא דאתרא, **החזון איש**.

בגביע של רבי ישראל - לא היה שיעור על פי שיטת החזון איש וליפידך קנה לעצמו גביע חדש, אולם כשהציב את הגביע על השלחן - טענה הרבנית בתמיהה: "כיצד יתכן שגביע שהיה ראוי לגדולי הדור פרבי **ישראל יקלטו לרבי חיים עוזר גרודז'נסקי** - איננו ראוי למשפחת דסלר... הגרא"א כפד את **רגשותיה של הרבנית**, והמשיך לקדש בגביע שקבל לתנתו. אכן, לקראת השבת הראשונה שאחרי פטירתה - כבר הורה לתלמידו הצעיר רבי **משה שפידיא** שהגיע פאותו יום לסיע לו, כי יביא את הגביע הגדול יותר...

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רמאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רביה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מוירי הרב יורם אברביל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גורית חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מרו הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**